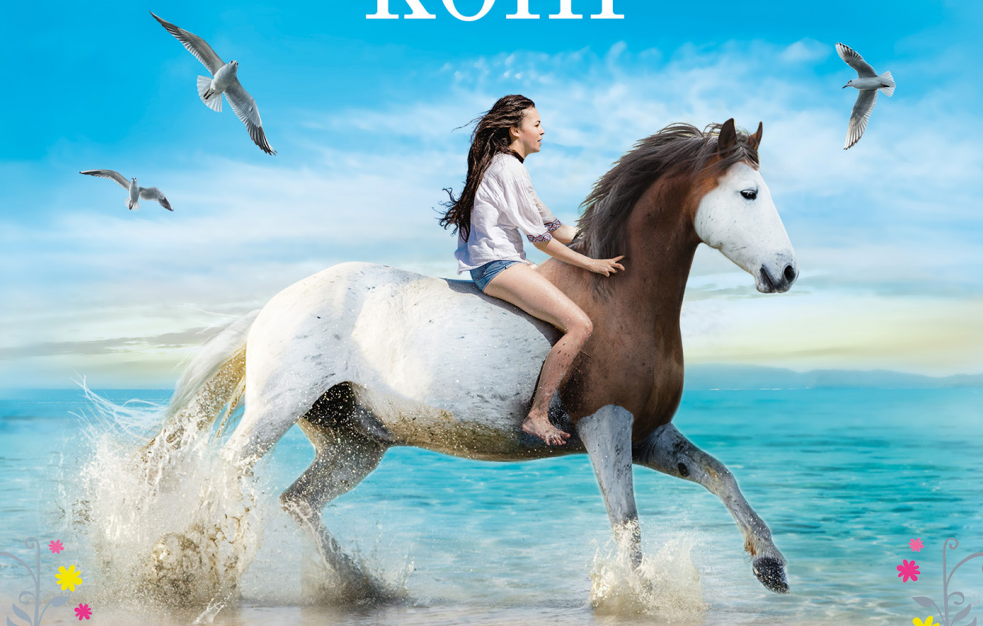

Stacy Greggová

Ostrov stratených koní

Skutočná záhada a neuveriteľné priateľstvo

FRAGMENT

Ostrov stratených koní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Greggová

Ostrov stratených koní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bbez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ostrov stratených koní

Stacy Greggová

FRAGMENT

Stacy Gregg: The Island of Lost Horses

Copyright © Stacy Gregg, 2014

Translation © Mílica Ivovič, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2096-0

ISBN e-knihy 978-80-566-2150-9 (1. zverejnenie, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2151-6 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2149-3 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Denník Beatriz Ortegovvej

12. apríla 2014

Tieto riadky píšem ako blesk. Dvere na Phaedre sa nedajú zamknúť, takže mama sa tu môže objaviť každú chvíľu. Nemám žiadne súkromie. Poznám len jedno jediné dvanásťročné dievča, čo sa o izbu delí s mamou. Seba. Už som jej hovorila, aké je to nespravodlivé, že výbava pre medúzy zaberá celý predoklode, novôbecmanepočúva. Typické – medúzy majú vlastnú izbu a ja nie.

Nesnažím sa ospravedlniť svoje písmo ani nič podobné. Ale ak sa vám zdá, že čítate čarbanice, je to len preto, že sa mi príšerne trasie ruka a leďva v nej vládzem udržať pero. Myslím si, že je to kvôli tomu, ako som po celý čas tuho zvierala traktor. Celou cestou domov som sa držala blatníka, sediac vzadu za Annie ako papagáj na pirátovom ramene. Keď nás viezla po rozbrázdnených džungľových cestičkách, bála som sa, že ak sa na chvíľu pustím, skončím pod kolesami.

Kým sme sa dostali k zátokke a zbadala som Phaedru, telo som mala ponatriasané ako plechovku bublinkového nápoja.

Traktor už hrmostal dolu plážou po pieskových dunách, no mamu som nikde nevidela. Ak mám byť úprimná, trochu mi odľahlo. Po celý čas u Annie som zúfalo túžila vrátiť sa na loď. No teraz, keď som bola konečne doma, som sa bála čeliť maminmu hnevu. Bude na mňa strašne našťvaná. Bola som preč celé dva dni...

Strážkyňa slov

Annie zastavila, traktorom trhlo a ja som sa nedobrovoľne pustila blatníka. Podlomili sa mi kolená a skotúlala som sa ako vymodelovaná želatína na piesok podo mnou.

„Bee-a-trizz!“ Annie zoskočila z traktora, chytila ma pod pazuchy a postavila ma opäť na nohy.

„Panebože, dieťa!“

Na takú starú ženu bola riadne silná. Držala ma ako handrovú bábiku. Nohy mi ťahala po piesku, zatiaľ čo tvárou som bola zaborená do jej hrude. Cítila som vôňu jej bavlnených šiat a videla som, ako na niektorých miestach modrý kvetinový vzor ustupuje žltým flakom od potu.

Annie ma takto niesla po celej pláži až k okraju, kde som na suchom piesku chvíľu odpočívala so zatvorenými očami, zhlboka som dýchala a snažila som sa odohnať nepríjemný pocit, že každú chvíľu zemdliem.

V tom som začula prichádzať *Zverokruh*. Spoznala som kvílenie prívesného motora a známe člap-člap, čo gumený nafukovací čln vydával, keď narážal do vln. Otvorila som oči a zbadala som mamu, ako kormidluje *Zverokruh* k brehu. Horúčkovito gestikulovala mojim smerom, no ja som sa zmohla len na slabé zamávanie. Mala som pocit, že budem vracat'.

„Počkaj tu, Bee-a-trizz.“ Annie šla smerom k vode, aby mame pomohla vytiahnuť *Zverokruh* na breh. Stála po kolená vo vlnách a pevne držala čln, zatiaľ čo moja mama vyskočila von, nechala ju tam a utekala po pláži smerom ku mne.

„Beatriz!“ Čupela pri mne. „Och, môj Bože, Bee!“

„Ahoj, mami,“ podarilo sa mi zo seba dostať chabý úsmev. Keď sa mi dotkla tváre, mala som pocit, že má ruku ako ľad.

„Beatriz, veď ty celá horíš!“

„Som v poriadku,“ nástojila som. „Len som sa trošku spálila.“

„V poriadku?“ Mama vyzerala zhrozená. „Musíme ťa dostať do nemocnice...“

„Nie.“ Snažila som sa zdvihnúť sa z piesku. Svet okolo mňa sa krútil. „Som v poriadku. Nao..“

„Dieťa bude v poriadku.“

To sa už ozvala Annie.

„Prosím?“ povedala mama, otvorene šokovaná týmto vyhlásením od úplne cudzej osoby. „Ste lekárka?“

„Bee-a-trizz nepotrebuje žiadnych lekárov,“ odpovedala Annie. „Dieťa malo veľmi vysokú horúčku, tak som ho nechala spať u mňa v chatke až do rána. Horúčka ustúpila a to znamená, že bude v poriadku...“

„U vás? Veď je nezvestná už dva dni...“ Mamin hlas bol napätý. *A je to tu*, pomyslela som si. Mama bude toľko dobiedzať do Annie, kým jej nepovie celý príbeh. Dozvie sa všetko o koni, mokradiach a o tom, ako ma Annie našla...

No Annie sa sústredila na *Phaedru*, ktorá kotvila asi 40 metrov od brehu. Potriasla hlavou a perami gestikulovala smerom k lodi tak, ako ostatní ľudia používajú ruky, keď chcú na niečo ukázať.

„Na tej veci ste úplne samé?“

Mamine oči sa na okamih mihli smerom k lodi, no hneď sa pohľadom vrátila späť k Annie. Zbadala som,

ako si zrazu uvedomila, že sme uprostred ničoho a široko ďaleko nie je nikto iný, len táto čudná babka s traktorom.

„Áno,“ odvetila sucho mama. „Myslím tým samé s Beatriz – len my dve.“

Annie sa zamračila. „Ste na prázdninách?“

Mama pokrútila hlavou. „Som morská biologička. Pracujem na jednom výskume Floridskej univerzity, ktorý sa zameriava na spôsoby migrácie morských medúz...“

Annie zahundrala. Stratila záujem a začala kráčať nazad k svojmu traktor.

„Počkajte!“ zakričala za ňou mama. „Chcem len povedať... Ďakujem. Ďakujem, že ste mi priniesli Beatriz späť. Bola som už takmer šílená od strachu...“

„Dieťa bude v poriadku. Nemusíte sa strachovať,“ povedala Annie. Vyšplhala sa nazad na svoj traktor a ponaprávala si sukňu, aby sa jej pohodlnejšie sedelo. Potom otočila kľúčom v zapalovaní a bosou nohou poriadne šliapla na pedál. Rachot a vrčanie motora v tej chvíli zničili mame akékoľvek nádeje na ďalšiu konverzáciu.

Annie si potiahla slamený klobúk hlbšie na svoje zachumlené vlasy. „Ostrov je nebezpečné miesto,“ po-

vedala. Uprene hľadela na pieskové duny, odkiaľ sme prišli, a vpíjala do seba obraz vzdialeného konca ostrova, kde ležali mokrade. „Veľmi nebezpečné. Radšej buďte opatrné...“

Potom traktor zarachotil opäť, Annie otočila volantom a priblížila sa ku mne tak blízko, až som sa bála, že mi obrovskými pneumatikami prejde po prstoch na nohách. Zdvihla ruku, letmo mi zamávala na rozlúčku a vyrazila, pričom pneumatiky zanechali v jemnom bielom piesku kľukaté stopy.

Starý slamený klobúk bolo to posledné, čo som z Annie videla, keď pomaly zachádzala za vrcholky dún, až mi zmizla z dohľadu.

„Tá žena je totálne strelená.“

Moja mama a jej obvyklé škatuľkovanie.

„Annie nie je strelená,“ protirečila som jej. „Je to moja kamarátka...“ Aj keď to vlastne nebola tak celkom pravda, že? Z Annie som mala husiu kožu. Po celý čas, čo som bola u nej doma, som túžila odísť. No to by som pred mamou nikdy nepriznala.

„Ty si bola u nej doma?“ spustila mama. „Čo ti to vôbec napadlo? Prečo si mi nezavolala?“

Vybrala som z vrecka telefón. Bol celý od piesku a soli a vo vnútri plný vody.

„Nefunguje,“ povedala som. Na chvíľu sa mi v hlave vynorila myšlienka, že mám povedať, čo sa mi stalo. *Nie*. Zastavila som samú seba.

Ak zistí, čo sa stalo, nikdy ťa nepustí nazad – a ty tam predsa musíš ísť. Musíš znova vidieť svojho koňa...

„Mami?“ Zhlboka som sa nadýchla. „Mohli by sme ísť naspäť na loď, prosím? Asi sa povraciam...“

Hoci *Zverokruh* nadskakoval a hojda sa na vlnách, podarilo sa mi ovládnuť svoju nevoľnosť. Sedela som na sedadle na prove a úporne som hľadela na horizont, lebo presne to musí človek robiť, keď sa chce zbaviť morskej choroby.

Keď sme sa dostali k *Phaedre*, mama priviazala čln a ja som sa s námahou vyštverala po rebríku na palubu. Bola som ešte stále celá roztrasená, potkla som sa a takmer spadla, no stihla som sa zachytiť okraja lode a udržať rovnováhu.

„Si si istá, že nepotrebuješ lekára?“ spýtala sa mama. Bola to hlúpa otázka. Aj keby som lekára naozaj potrebovala, kde by sme ho tu v tejto divočine na okraji Bahám zobrali?

„Len si potrebujem ľahnúť,“ trvala som na svojom.

„Chceš, aby som ti spravila niečo na jedenie?“ ponúkla sa mama.

Zľahka som pokrútila hlavou. „Nie, ďakujem, mami. Len si potrebujem pospať.“

Prešla som popri kormidle a kuchyni na hornej palube. Po celý čas som sa musela pridržiavať zábradlia, až sa mi nakoniec podarilo zísť úzkymi schodmi do našej izby.

V podpalubí sú dve izby. Izba v prednej časti lode je zaprataná akváriami s medúzami, monitormi a ostatným vybavením. Druhá izba patrí mne a mame. Na mojej strane sú steny polepené obrázkami koní. Na najkrajšom z nich je Meredith Michaelsová-Berberbaumová, ako so svojím koňom Shutterfly skáče na Olympijských hrách cez vodnú priekopu.

Hodila som sa tvárou dolu na našu poschodovú posteľ. Bolelo ma celé telo a spálená pokožka ma štípala. Potom som si spomenula na denník, čo ma prinútilo opäť sa posadiť.

Ruksak som mala hodený na zemi. Načiahla som sa za ním a postupne som ho ťahala bližšie k sebe, aby som ho vedela rozzipsovať. Starodávny denník zavinutý v špinavej šedej handre bol úplne navrchu, na mieste, kam som ho sama položila.

Začala som ho rozbaľovať a všimla som si, že handra bola obrúbená rozstrapkanou čipkou, ba dokonca

tam bol i golier s dierkou na gombík. Nazdávala som sa, že látka bola kedysi staromódnu košeľou, no teraz bola už v takom zlom stave, že bolo ťažké predstaviť si, ako ju niekto nosí oblečenú.

Odložila som látku nabok a držala som v rukách denník. Prstami som prechádzala po drsných prasklinách na koženom obale. Boli na ňom vygravírované písmená.

Už-už som ho chcela otvoriť na strane, kde som prestala čítať, keď som na schodoch začula kroky.

„Bee?“ Narýchlo som zamotala denník späť do látky a strčila ho do ruksaka. Srdce mi divo búšilo. Od napätia vynechalo jeden úder, lebo som očakávala, že dvere do izby sa otvoria.

„Áno?“

„Idem uvariť cestoviny. Dáš si?“

„Hmm,“ váhala som, „nie, ďakujem mami. Nie som hladná.“

„Dobre.“

Chvíľu som takmer nedýchala, no potom som počula, ako odchádza hore schodmi. Už som sa takmer načahovala za starodávnym denníkom v ruksaku, keď mi zrazu niečo napadlo.

Vstala som z postele a otvorila som zásuvku, kde

som mala uložené knihy. Musela som sa prehrabať cez celú hromadu a na chvíľu som si dokonca myslela, že ho ani nenájdem. No bol tu, na samom spodku. Bol menší, ako som si ho pamätala, s modrým obalom a so svetlými stránkami obrúbenými žltou farbou. Otvorila som svoj denník z piatej triedy a odľahlo mi, že väčšina strán je prázdna. Presne takto som si ho pamätala.

Prešli tri roky, odkedy som napísala tieto riadky, no písma sa mi veľmi nezmenilo.

Denník sme si písali ako domácu úlohu a naša pani učiteľka, pani Moskowitzová, nám ho známkovala. Mali sme písať o svojich pocitoch, no ja som to nikdy nerobila. Mama s otcom sa vtedy stále hádali. Bolo to krátko pred tým, ako sa rozišli a my sme odišli z Floridy.

Nepísala som tam ani nič o koňoch. Bála som sa, že mi niekto v triede denník uchmatne a bude z neho nahlas čítať. Už aj bez toho si zo mňa uťahovali a volali ma „koníčkarka“.

Väčšina mojich zápiskov sa preto skladala len z toho, čo som mala na obed, alebo kto sedel vedľa mňa v triede a tak. Na poslednej strane som napísala o tom, ako sme s Kristen Adamsovou boli najlepšie kamarátky v celom piatom ročníku. Trochu som sa zamračila,

keď som si to prečítala. Že najlepšie kamarátky... Neodpísala mi na správy už aspoň dva roky.

Tak či onak, po tom, čo som tú stránku dočítala, som ich všetky naraz vytrhla. Teda len tie popísané. Vytrhla som ich opatrne, aby som pritom nezničila aj čisté strany. Použité stránky som zhúžvala do guľôčky a odhodila na posteľ. Potom som sa podoprela vankúšmi a narovнала som prvú čistú stranu. Bol to príjemný pocit. Prázdna strana akoby na mňa hľadela a čakala, kým na ňu niečo napíšem.

Vrátila som sa myšlienkami nazad ku chvíli, keď mi Annie dala Filipin denník. Brala to naozaj vážne. Podávala mi ho a tvárila sa pritom, akoby bol veľmi dôležitý. „Bee-a-trizz,“ povedala. „Odteraz si strážkyňou slov.“

Vtedy som si myslela, že o Filipin denník sa mám starať preto, lebo bol napísaný v španielčine a ja som po španielsky vedela. No teraz som si uvedomila, že možno tým Annie myslela niečo viac než len španielčinu. Povedala, že som *strážkyňou slov*. Možno aj moje vlastné slová sú dôležité. Po tom všetkom, čo sa mi za uplynulé dva dni prihodilo vonku na mokradiach a v dome u Annie, som konečne mohla napísať o niečom dôležitom. Mohla som rozpovedať svoj vlastný príbeh.

Nebude nudný ako staré stránky, ktoré som vytrhla. Bude pravdivý, tak ako všetky denníky, no zároveň bude ohromujúci. A začne dňom, keď som stretla svoju kobylu, ako divoko cvála na tom najneočakávanejšom mieste. Priamo tu, na tomto miniatúrnom ostrove vzdialenom milióny kilometrov od pevniny, na úplnom okraji Karibiku.

Ostrov Great Abaco

Ak majú moje slová dávať aspoň trochu zmysel, musím sa trochu vrátiť v čase a vysvetliť vám, ako som sa na ostrove Great Abaco vlastne ocitla.

Ako vždy, s mamou sme boli v päťách veľkému kvetu. Kvet je označenie pre húf medúz. Lebo presne to robí mama – prenasleduje morské medúzy a študuje ich správanie v čase párenia.

Mala som deväť rokov, keď ma mama vzala zo školy a prišli sme sem, rovno doprostred ničoho. Teraz sú to už tri roky, čo ma na *Phaedre* ťahá hore-dolu po ostrovoch. Mapu Bahám mám už doslova vrytú do mozgu.

Ak by vás to zaujímalo, medúzy nemajú mozog vôbec. Nehovorím to preto, že ma hnevajú, lebo zaberajú

priestor, čo mal byť mojou izbou. Je to pravda. Mama hovorí, že vedia skvele fungovať aj bez mozgu. Vraví, že Matka príroda, na rozdiel od ľudí, podľa toho ne-súdi. Ja si však myslím, že Matka príroda by sa mala nad sebou poriadne zamyslieť, lebo stvorila pár pekne hlúpych vecí. Vedeli ste, že napríklad medúza má len jeden otvor, ktorým potravu prijíma aj vylučuje? Fuuuj!

No aj napriek tomu, že medúzy nemajú mozog, vedia sa nájsť a páriť sa. A my ich vtedy sledujeme. Naša loď, *Phaedra*, je naozaj pekná. Je natretá celá na bielo. Meno má napísané ozdobným modrým písmom tesne nad vodnou hladinou, takže to vyzerá, akoby pís-mená tancovali na vlnách.

Phaedra pôvodne slúžila ako rybárska loď na love-nie homárov, takže vie ísť rýchlosťou len 12 uzlov za hodinu. Čo je úplne v poriadku, keďže húfy medúz, ktoré sledujeme, sa nikdy nepohybujú rýchlejšie ako dva uzly za hodinu.

Niektoré z ostrovov, kam nás medúzy zavedú, sú naozaj veľmi malinké. V podstate sú to len útesy a pár stromov. Ostatné sú naopak obrovské, s veľkými hotelmi a vodnými parkmi, ktoré sa počas vianočných prázdnin, keď prídu turisti, premenia na Disneyland.

Toto je úplne prvýkrát, čo sme skončili na Great Abacu. Je to odľahlý džungľový ostrov, dosť vzdialený od hlavného mesta Bahám, Nassau. Kurz plavby sme zvolili tak, aby sme večer stihli zakotviť v prístave v Marsh Harbour, nakúpiť si potraviny a natankovať.

V náš prvý večer na ostrove sme si nevarili v mini lodnej kuchynke ako zvyčajne, ale išli sme sa navečerať na pevninu k Wallymu. Volá sa tak hostinec miestnych potápačov. Je to žiarivo ružová dvojposchodová ošarpaná budova, ktorá však stále má svoj šmrnc. Sedeli sme na balkóniku. Objedнала som si svoj obľúbený hamburger z mušlí, bahamskú špecialitu, hranolčeky a limetkový koláč. Už som mala zjedenú polovicu dezertu, keď som zrazu na mamu vychrlila otázku, kedy sa môžeme presťahovať späť na Floridu.

Vtipné na tom všetkom je to, že keď sme sa z Floridy sťahovali, mame sa podarilo úplne ma presvedčiť o tom, aký zábavný bude život na mori. Malo to byť jedno veľké dobrodružstvo. Nebudem chodiť do školy a budem brázdiť šíre moria ako dáky pirát alebo čo.

Verte mi, vôbec to tak nie je.

Tak len na začiatok, stále mám školu. Lenže teraz do nej nemôžem chodiť a musím sa učiť doma ako

úplná čudáčka. Všetko robím diaľkovo – vypracúvam si zadania a s učiteľmi mávam hodiny cez internet.

„Nemám tu žiadnych kamarátov,“ sťažovala som sa mame, zatiaľ čo som si pochutnávala na koláči.

Keď som odchádzala, všetci spravili veľké haló, ako im budem chýbať a ako si budeme stále písať. Hlavne Kristen, ktorá zahrala divadlo, ako ostaneme navždy najlepšie kamošky. Navždy, ako sa ukázalo, bolo pár mesiacov a potom e-maily aj Skype hovory zrazu prestali.

„Možno sa len musíš viac snažiť,“ protirečila mi mama.

Toto hovorila vždy. To s koňmi však moja chyba nebola.

Na Floride bola jazdiareň a stajne len kúsok od nás dolu ulicou. Cestou zo školy som tam vždy zaparkovala bicykel a cez plot som krmila kone. Už od útleho detstva som mamu prosila, aby mi dovolila jazdiť a tesne pred tým, ako sme odišli, konečne ustúpila.

„Áno,“ povedala som. „Sľúbila si mi to.“

Mama si vzdychla. „Niekedy nám veci nevychádzajú tak, ako by sme si želali...“

Vec sa má tak, že v hlave mám vypracovaný celý plán toho, ako sa stanem úžasnou jazdkyňou a pôj-

dem na olympiádu. Mama o tom vie, lebo jej s tým stále pílim uši.

„Už mi dochádza čas,“ povedala som jej. „Meredith Michaels-Berbaumová vyhrala v mojom veku svoje prvé Grand Prix. Ako mám trénovať na olympiádu, keď trčím na lodi?“

Mama sa načiahla a lyžičkou si odkrojila kúsok môjho limetkového koláča.

„Prečo radšej netrénuješ plávanie?“ navrhla.

„Mama! Prečo ma nepočúvaš?“ povedala som. „Chcem ísť naspäť na Floridu.“

„Nie.“

„Nemôžeš mi len tak povedať nie. Som občan USA a mám svoje práva.“

„Máš právo mlčať,“ povedala mama.

„A čo keby som bývala s otcom? Mohla by som ťa navštevovať cez prázdniny...“

„Beatriz!“ Otca nemôžem ani spomenúť bez toho, aby sa nenaštvala. „Už som ti stokrát povedala, aby si s týmto prestala, dobre? Neprichádza to do úvahy. Budeš bývať so mnou. A koniec diskusie.“

* * *

Ráno sme vyrazili za úsvitu. Motor fučal a my sme opúšťali prístav a mierili na juh popri Cherokee Sound, kde plážové chatky vo farbách mandarínkovej, mätovej a citrónovej zmrzliny lemovali pobrežie. Keď sme sa dostali až na samý koniec, žiarivo sfarbené chatky sa stratili z dohľadu a pobrežie zostalo bezfarebné a ošľahané vetrom. Biele pieskové pláže boli opustené a namiesto udržiavaných záhradiek som videla len chumáčce rias, pár stromov s veľkými koreňmi a zvláštne palmy.

Začínala sa tu prírodná rezervácia. Najjužnejšia časť ostrova Great Abaco bola neobývaná. Zahaľovala ju džungľa plná karibských borovic, tropických krov a ostružiny. Ako sme sa plavili, z provy lode mi džungľa pripomínala čierny oblak usadený nad zemou.

„Zakotvíme tu.“ Mama spomalila.

„Kde je to tu?“ spýtala som sa a nedôverčivo som si prehliadala zdevastované pobrežie.

Mama neodtrhala oči zo skenera a ďalej kormidlovala *Phaedru*.

„Volá sa to tu Zátoka stroskotanej lode,“ odpovedala.

Podala mi mapu. Očami ešte stále lipla na skeneri a teraz som už aj ja zbadala, prečo je taká opatrná. Pri vstupe do zátoky bol schovaný podmorský útes tak

tesne pod hladinou, až bolo priam nemožné bezpečne sa tadiaľ preplaviť.

Prešla som na bok lode a uprene som hľadela do vody. Keď sme sa plavili ponad útes, voda menila farbu. Na najhlbších miestach bola tmavomodrá. Videla som, ako sa vo vlnách mihajú tieň. Žraloky, a na prvý pohľad celkom veľké žraloky. Potom som zbadala ešte jeden tieň, hlbšie na dne. Vyzeralo to ako obrys lode. Lahla som si na palubu *Phaedry* a hlavu som prestrčila cez okraj, aby som lepšie videla na dno tmavého mora. Bola to loď! Keď sme ponad ňu prechádzali, celkom jasne som videla lodný sťažň.

„Bee?“ volala na mňa mama. „Chod', prosím ťa zho-diť kotvu, dobre?“

Mama nechala *Phaedrin* motor bežať, lebo sme sa plavili proti vetru. Ja som zbehla dolu schodmi a potom som prešla cez našu izbu až do miestnosti pre medúzy, kde sa nachádzal navijak s kotvou. Silno som stisla gombík a motorček sa prebudil k životu. Ako sa reťaz pomaly odmotávala, kotva sa postupne spúšťala na dno. Sledovala som ju, ako sa odvíja, až kým ručička neukázala dvanásť metrov a nezastala. Kotva konečne dopadla na dno. Kým som sa opäť dostala na palubu, mama už bola zase celkom pohrúžená do svojej práce. Mala

zapnutý počítač a na stole porozkladané rôzne námorné mapy.

„Čo sa chystáš dnes podniknúť, Bee?“ spýtala sa ma.

Niekedy, keď mama pracuje, zostanem na lodi s ňou a len ležím na palube a čítam knihy. Som z toho čítania už hnedá ako čokoláda. Mama hovoríeva, že je to našou španielskou krvou – vždy sa rýchlo opálime. Mama je rovnako tmavá ako ja a má rovnaké čierne vlasy, no ja ich mám dlhé a ona ostrihané nakrátko.

Problém je však v tom, že mama nemá rada, keď ma vidí, ako sa po lodi len ponevieram a nič užitočné nerobím. Vždy má v zálohe zopár povinností, ktorými je pripravená ma zavalit’.

„Idem na breh,“ povedala som.

„Už máš hotové veci do školy?“ Ani sa na mňa nepozrela.

„Áno,“ zaklamala som. V piatok som mala mať test zo španielskych slovíčok a ešte som sa naň neučila. Však to počká. Keďže sa učím z domu, môžem mať svoj vlastný rozvrh.

Stála som na palube *Phaedry* a sledovala som ostrov. Nemusela som ani použiť *Zverokruh*. K brehu to bolo len asi štyridsať metrov a to som vedela poľahky preplávať.

Mama až tak veľmi nežartovala, keď mi navrhla venovať sa radšej plávaniu. Ak by som poctivo trénovala, mohla by som to dotiahnuť až na olympiádu. Viem plávať ako ryba. Možno dokonca aj lepšie ako nejaké ryby. Preto o mňa mama nikdy nemá strach.

Vyzliekla som si šortky, tričko a už som stála na okraji lode v plavkách a hypnotizovala hlbokú modrú vodu. Potom som vzpažila a skočila šípku.

Voda bola chladnejšia, ako som čakala. Poriadne ma to prekvapilo a ešte hodnú chvíľu po tom, ako som sa vynorila a začala plávať k brehu, som lapala po dychu. Približne každých desať záberov som so vzpriamenou hlavou sledovala, ako dlho ešte budem musieť plávať. Postupne som sa približovala k ostrovu a videla som džungľu, ako sa temne a zlovestne týči na horizonte. Bola som uprostred ďalšieho tempa, keď sa zrazu vrcholky stromov vzniesli do povetria ako po výbuchu. Papagáje! Kídeľ šarlátovo sfarbených vtákov naraz vzlietol a divo mával limetkovo zelenými krídlami, hlasno krákajúc a sťažujúc sa.

Prestala som plávať a len som zaberala nohami na mieste. Počúvala som, ako sa ich krik rozlieha celou zátokou. Nedovidela som však, čo ich tak vystrašilo. Zatienila som si oči rukou, aby ma neoslepovalo slnko